

Piotr Kowolik

W pierwszą rocznicę śmierci prof. dr hab. Jadwigi Włodek-Chronowskiej (1938-1998)

Nauczyciel i Szkoła 2 (7), 207-215

1999

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Piotr Kowolik

W pierwszą rocznicę śmierci prof. dr hab. Jadwigi Włodek-Chronowskiej (1938–1998)

Prof. dr hab. **Jadwiga Romualda Włodek-Chronowska** urodziła się 25 września 1938 roku w Krakowie w rodzinie inteligencji pracującej.

Studia wyższe odbyła w latach 1960–1965, studiując psychologię rozwojowo-wychowawczą oraz psychologię kliniczną na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego i uzyskując stopień magistra psychologii po obronie pracy „Pozawerbalne formy kontaktów społecznych dziecka” napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Marii Przetacznikowej.

Następnie w latach 1967–1969 studiowała pedagogikę eksperymentalną w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie, uzyskując stopień magistra pedagogiki po przedłożeniu i obronie pracy napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Jana Konopnickiego pt. „Trafność oceny poziomu umysłowego uczniów przez nauczycieli”.

Stopień naukowy doktora nauk humanistycznych nadała jej w 1977 roku Rada Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Jagiellońskiego na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Działalność poradni wychowawczo-zawodowej jako instytucjonalnej determinanty orientacji zawodowej”.

Po opublikowaniu rozprawy habilitacyjnej pt. „Stymulacja procesu czytania w młodszym wieku szkolnym” i odbyciu kolokwium habilitacyjnego oraz wygłoszeniu wykładu habilitacyjnego przed Radą Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Jagiellońskiego w dniu 11 grudnia 1986 roku, uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki, zatwierdzony przez CKK pismem z 22 czerwca 1987 roku.

1 kwietnia 1988 roku została mianowana na stanowisko docenta w Uniwersytecie Jagiellońskim.

Pracę zawodową rozpoczęła w 1965 roku jako psycholog w Ośrodku Psychologii Zakładów Energetycznych Polski Południowej w Krakowie. W lutym 1966 roku objęła stanowisko kierownika Poradni Wychowawczo-Zawodowej powiatu krakowskiego, organizując poradnię oraz prowadząc badania psychologiczne dzieci i młodzieży.

Równocześnie w 1969 roku, na propozycję Wydziału Oświaty Dzielnicy Grzegorzki w Krakowie, w ramach 1/2 etatu pomagała organizować poradnię dzielnicową.

Od 1 października 1969 roku na propozycję Wydziału Oświaty dzielnicy Kleparz w Krakowie objęła stanowisko kierownika Poradni Wychowawczo-Zawodowej Dzielnicy Kleparz, również w tym przypadku zorganizowała nową poradnię.

W maju 1972 roku została powołana przez Kuratorium Okręgu Szkolnego w Krakowie na stanowisko dyrektora Poradni Wychowawczej ds. Wychowania Seksualnego Młodzieży, organizując jedyną tego typu w Polsce poradnię, którą następnie przekształcono w Filię Okręgowej Poradni Wychowawczo-Zawodowej województwa krakowskiego, powierzając jej i tutaj funkcję dyrektora. Pełniła tą funkcję do chwili przejścia na Uniwersytet Jagielloński w 1974 roku.

W 1973 roku została psychologiem dyplomowanym.

Przez cały okres pracy w poradniach wychowawczo-zawodowych prowadziła praktyki i konsultacje specjalistyczne dla studentów psychologii i pedagogiki Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie.

W ciągu kilkuletniej pracy na stanowiskach kierowniczych organizowała przy ścisłej współpracy z Uniwersytetem Jagiellońskim i Wyższą Szkołą Pedagogiczną liczne szkolenia, konferencje i sesje naukowe dla nauczycieli, pracowników poradni wychowawczo-zawodowych, pracowników oświaty, kuratorów okręgów szkolnych i dyrektorów okręgowych poradni w Polsce, opracowując materiały merytoryczne i wygłaszając referaty.

1 października 1974 roku w odpowiedzi na uczynioną jej propozycję podjęła pracę w Zakładzie Dydaktyki Instytutu Pedagogiki Uniwersytetu Jagiellońskiego na stanowisku starszego asystenta.

W 1977 roku, po doktoracie awansowała na stanowisko adiunkta. W kwietniu 1988 roku została mianowana na stanowisko docenta, a w lipcu 1993 roku została powołana na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Uniwersytecie Jagiellońskim.

Od 1 lutego 1988 roku do 31 sierpnia 1990 roku pełniła funkcję zastępcy Dyrektora Instytutu Pedagogiki Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Od 1 lutego 1988 pełniła funkcję kierownika Zakładu. Zakład Nauczania i Wychowania Początkowego na zlecenie Dyrekcji i Rady Instytutu Pedagogiki UJ pod jej kierunkiem zmienił profil naukowo-badawczy, a następnie dydaktyczny i przekształcony został w 1991 roku na Zakład Wczesnej Diagnostyki i Terapii Pedagogicznej.

15 stycznia 1993 roku opierając się na opracowanym przez nią autorskim programie studiów Rada Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Jagiellońskiego powołała pod jej kierownictwem specjalność „terapia pedagogiczna” na kierunku pedagogika.

Działalność naukowo-dydaktyczna prof. dr hab. Jadwigi Chronowskiej nie ograniczała się tylko do Uniwersytetu Jagiellońskiego. Równocześnie w latach

1977–1981 przyjęła propozycję prowadzenia na Podyplomowym Studium Orientacji i Poradnictwa Zawodowego w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie wykładów i ćwiczeń z zakresu orientacji i poradnictwa zawodowego, a od 1 października 1995 roku, na wniosek Dziekana Wydziału Pedagogiki i Psychologii Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, objęła stanowisko profesora nadzwyczajnego, prowadząc na studiach dziennych, zaocznych i podyplomowych wykłady i seminaria z diagnozy i terapii psychopedagogicznej.

Opublikowany dorobek naukowy J. Włodek-Chronowskiej obejmuje ogółem 63 prace: 5 pozycji książkowych, 6 książek pod redakcją naukową o zasięgu międzynarodowym, redakcję skryptu oraz artykuły (w 3 współautorstwo), rozprawy, referaty wygłaszane w kraju i za granicą, wśród nich 13 pozycji opublikowanych w 6 językach obcych w Polsce, Niemczech, we Włoszech, Francji, Jugosławii i Czechosłowacji.

Trzy monograficzne książki uzyskały bardzo pozytywne recenzje: prof. PhDr Ondreja Balaža, DrSc z Akademii Nauk w Bratysławie, [w:] „Jenotná škola” 1980, nr 7; Zenona Pudłowskiego, [w:] „Szkoła Zawodowa” 1980, nr 10; Anny Wiśniewskiej, [w:] „Życie Szkoły” 1989, nr 8 oraz rekomendacje Ministerstwa Edukacji Narodowej 1993 r.

Po habilitacji opublikowała 35 prac: 7 pozycji książkowych: 1 monograficzna, 5 prac zbiorowych pod redakcją naukową i skrypt „Terapia Pedagogiczna” wyd. I i II oraz artykuły i publikowane referaty z konferencji krajowych i zagranicznych zawierające wyniki badań własnych, a także inne publikacje.

Jej dorobek naukowy w całości z pogranicza pedagogiki i psychologii był przede wszystkim wynikiem oryginalnych badań empirycznych, w tym również eksperymentalnych i obejmuje kilka komplementarnych nurtów tematycznych, w którym dwa są dominujące.

Pierwszy nurt dotyczył orientacji i poradnictwa zawodowego oraz związanej z tym komunikacji interpersonalnej. Rozwiązując zagadnienia szczegółowe, korzystała z dorobku pedagogiki pracy, teorii organizacji i zarządzania, psychologicznych teorii rozwoju zainteresowań, teorii czynności i teorii komunikacji interpersonalnej. Wyrazem tych zainteresowań była przede wszystkim praca doktorska i książki monograficzne: „Poradnia wychowawczo-zawodowa w systemie orientacji zawodowej” wydana w 1980 roku przez WSiP, ukazująca strukturę organizacyjną i funkcjonalną 23 poradni wychowawczo-zawodowych, a także formy i metody współpracy poradni ze szkołami w środowisku miejskim i wiejskim w zakresie orientacji zawodowej oraz „Komunikacja perswazyjna w poradnictwie zawodowym” wydana w 1993 roku przez Ossolineum, w której przedstawiono proces komunikacji perswazyjnej w indywidualnym poradnictwie oraz wartość prognostyczną po 2 i 6 latach od porady, na przykładzie 2121 uczniów korzystających z poradnictwa zawodowego. W tymże kontekście należy też wymienić udział Pani

Profesor w realizacji problemu węzłowego „Sterowanie wyborem zawodu w systemie orientacji szkolnej i zawodowej” w 1978 roku, zakończony opracowaniem 44-stronicowym z badań, przedstawiającym modelową współpracę instytucji w zakresie orientacji zawodowej. Ponadto liczne rozprawy, artykuły i referaty na konferencjach publikowane w kraju i za granicą.

Drugi nurt zainteresowań związany był z problematyką wczesnej diagnozy i terapii psychopedagogicznej. Rozwiązując problemy szczegółowe, korzystała z dorobku nauk pedagogicznych, zwłaszcza dydaktyki oraz nauk psychologicznych, szczególnie psychologii rozwojowej, psychologii klinicznej i neuropsychologii. Wrazem tych zainteresowań było opracowanie w ramach rozprawy habilitacyjnej oryginalnej metody wertykalnej do diagnozowania i reedukacji dysleksji oraz stymulacji procesu czytania. Publikacja książki monograficznej „Stymulacja procesu czytania” wydanej przez wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz kilku zbiorowych pod jej redakcją naukową. Liczne rozprawy, artykuły i referaty na konferencjach w kraju i za granicą związane z wczesną diagnozą i terapią psychopedagogiczną.

Osiągnięcia Jadwigi Włodek-Chronowskiej z ostatnich lat wskazują, że zachowując konsekwentnie kierunki swoich zainteresowań badawczych, potrafiła połączyć je umiejętnie w jednolitą całość i ukazać nowe obszary eksploracji badawczej, ważne również dla praktyki psychopedagogicznej. Dotyczy to, ujmując chronologicznie, publikacji „Wybrane organizacyjne uwarunkowania efektywności terapii pedagogicznej” w pracy zbiorowej pt. „Szkoła w okresie przemian edukacyjnych” (Wyd. UJ, Kraków 1992), w której wskazuje na pilną potrzebę kształcenia specjalistów w zakresie terapii pedagogicznej na poziomie wyższych studiów magisterskich i podyplomowych. W referacie na międzynarodowej konferencji w 1995 roku, opublikowanym w artykule pt. „Teoria i praktyka pedagogiczna — obszary eksploatacji”, ukazała rozległe możliwości badawcze i potrzeby praktyki, związane z terapią pedagogiczną od pedagogiki prenatalnej do pedagogiki gerontologicznej. W artykule z 1996 roku pt. „Terapia pedagogiczna w systemie edukacji” (Wyd. UJ, Kraków 1996) podaje własną definicję diagnozy i terapii pedagogicznej oraz wskazuje na jej miejsce w naukach humanistycznych. Ponadto nowe obszary badawcze ukazane zostały w referatach na zorganizowanych przez Panią Profesor interdyscyplinarnych Konferencjach Naukowych:

- w dniach 12–14 kwietnia 1992 roku na Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej nt. „Samopomoc w teorii i praktyce psychopedagogicznej”, która spotkała się z bardzo dużym zainteresowaniem w kręgach naukowych wielu wyższych uczelni w Polsce jak i wśród praktyków,
- w dniach 11–13 maja 1995 roku przy współudziale Internationale und Deutsche Akademie Für Entwicklungs-Rehabilitation in München, Międzynarodowej Konferencji Naukowej nt. „Wczesna diagnostyka i terapia dzieci

z zaburzeniami psychomotorycznymi”, w toku której ukazano efektywność łączenia metod pedagogicznych z metodami rehabilitacji i farmakologii. Konferencja miała charakter nie tylko międzynarodowy (Polska, Niemcy, Łotwa, Litwa), ale również interdyscyplinarny o dużym zasięgu (pedagodzy, psychologowie, pediatrzy, ginekolodzy-położnicy, neurologowie i specjaliści rehabilitacji ruchowej).

Należy podkreślić, że efektem poszukiwań badawczych są oryginalne opracowania **wdrażane do praktyki** psychologiczno-pedagogicznej. W szczególności dotyczy to opracowania „Programu Studium Przedmiotowo-Metodycznego dla Pracowników Pedagogicznych Poradni Wychowawczo-Zawodowych z wyższym wykształceniem”, wydane w 1997 roku i realizowanego przez Instytut Kształcenia Nauczycieli w Warszawie oraz modelowego „Programu optymalnej współpracy poradni wychowawczo-zawodowych ze szkołami podstawowymi”, wydane w 1979 roku i wdrażanego przez Kuratorium Okręgu Szkolnego w Krakowie. Również opracowana oryginalna metoda wertykalna reedukacji dysleksji i stymulacji procesu czytania, dzięki której okres reedukacji został skrócony z kilku lat do 6 miesięcy, jest wdrażana do praktyki.

Książki monograficzne Jej autorstwa stanowią podstawową pozycję literaturową na studiach magisterskich i podyplomowych z zakresu orientacji i poradnictwa zawodowego, w tym najnowsza książka „Komunikacja perswazyjna w poradnictwie zawodowym”.

Wyrazem uznania kompetencji było powołanie Pani Profesor 13 stycznia 1993 roku przez Ministerstwo Edukacji Narodowej w skład Zespołu do opracowania koncepcji przekształcanych domów małego dziecka na placówki opiekuńczo-wychowawcze i podziękowanie od Ministra Edukacji narodowej.

Pracując w macierzystej uczelni **reprezentowała naukę** wygłaszając referaty na 18 konferencjach, w tym 10 ogólnopolskich, 4 międzynarodowych i 5 za granicą (Czechosłowacja 1987, Jugosławia 1979, Francja 1980, Niemcy 1990, Czechosłowacja 1991).

W zakresie wymienionych problemów badawczych współpracowała z następującymi ośrodkami naukowymi za granicą:

- Uniwersytet w Caen we Francji, gdzie została powołana na członka Międzynarodowego Zespołu Badawczego nad Reedukacją Trudności Czytania i Pisania przy Laboratoire de Psychologie Genetique Universite de Caen; w 1980 roku przebywała na przyznanym jej przez Francuskie Ministerstwo kilkutygodniowym stypendium w Paryżu i w Caen; na zorganizowanej w tym czasie przez Uniwersytet Konferencji Naukowej Ortofonistów wygłosiła referat, a następnie utrzymywała stałą korespondencję naukową z prof. dr J. Drevillon.
- Uniwersytet Karola w Pradze, wyjazd służbowy na zaproszenie Dziekana Wydziału Pedagogiki doc. dr hab. Marty Klimowej, którego rezultatem były

- publikacje w Wydawnictwach Uniwersytetu, stała korespondencja naukowa i wymiana publikacji.
- Uniwersytet Komeńskiego w Bratysławie, wyjazd służbowy do Bratysławy i Tmavy na Wydział Pedagogiczny Uniwersytetu oraz do Akademii Nauk w Bratysławie. Rezultatem była stała wymiana korespondencji naukowej i publikacji z doc. dr hab. J. Rosiną i dr O. Janusem oraz recenzja jej książki przez prof. O. Balaža w „Jenotná škola”.
 - Uniwersytet w Pristinie w Jugosławii. Udział z referatem w Międzynarodowej Konferencji Naukowej, a następnie publikacja w Wydawnictwach Uniwersytetu „Pedagogika”, stała korespondencja i wymiana publikacji oraz wizyta w Uniwersytecie Jagiellońskim Dziekana Wydziału Pedagogicznego prof. dr Nijazji Zulfilu w celu wymiany doświadczeń naukowych w zakresie badania problemów pedagogicznych uczniów z zaburzeniami psychofizycznego rozwoju.
 - Uniwersytet w Sydney, Australia, wymiana korespondencji naukowej, współudział w fazie organizacyjnej w międzynarodowej konferencji naukowej wspólnie z Instytutem Psychologii na Uniwersytecie Jagiellońskim w 1991 r. Następnie kontynuowana była korespondencja naukowa i wymiana publikacji z dr Z.J. Pudłowskim.
 - Uniwersytet w San Francisco, USA, korespondencja naukowa, a następnie wymiana doświadczeń w czasie wizyty wykładowcy Eugenii Nowak-Szarek, dotyczących diagnozy i terapii zaburzeń mowy i dysleksji oraz udzielenie przez kandydatkę konsultacji do doktoratu, dotyczącej teoretycznych podstaw i praktycznych zastosowań metody wertykalnej w reedukacji dysleksji.
 - Ośrodek dla Dzieci Specjalnej Troski w Vancouver w Kanadzie — korespondencja, a następnie wizyta mgr Krystyny Wróbel, wymiana doświadczeń dotyczących organizacji, form i metod terapii oraz opieki psychopedagogicznej w Kanadzie nad dziećmi i rodzinami specjalnej troski.
 - Międzynarodowa i Niemiecka Akademia Rehabilitacji Wieku Rozwojowego w Monachium, Niemcy, wymiana korespondencji i publikacji, a następnie współorganizacja z prof. dr n. Med., dr h.c. Theodorem Hellbrügge, Dyrektorem Akademii, Międzynarodowej Konferencji Naukowej w Uniwersytecie Jagiellońskim w 1995 r.

Działalność dydaktyczno-wychowawczą rozpoczęła jeszcze przed zatrudnieniem jej w Uniwersytecie Jagiellońskim. Pracując od 1966 roku na kierowniczych stanowiskach w poradniach wychowawczo-zawodowych przez cały ten okres prowadziła praktyki i konsultacje specjalistyczne dla studentów IV i V roku psychologii i pedagogiki Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie. Na zaproszenie Instytutu Kształcenia Nauczycieli i Badań Oświatowych w Krakowie prowadziła wykłady dla dyrektorów szkół z zakresu orientacji

zawodowej i poradnictwa wychowawczego. W latach 1973–1974 została powołana przez Instytut Kształcenia Nauczycieli i Badań Oświatowych oraz Dyрекcję Pedagogicznej Szkoły Technicznej na członka Komisji Egzaminacyjnej egzaminów eksternistycznych z zakresu Pedagogicznej Szkoły Technicznej dla czynnych nauczycieli.

Podjmując w 1974 roku pracę w Uniwersytecie Jagiellońskim prowadziła wszystkie formy zajęć, ćwiczenia, a następnie konwersatoria, wykłady i seminaria na studiach dziennych, zaocznych i podyplomowych z pedagogiki i psychologii oraz przedmiotów specjalistycznych nie tylko w Instytucie Pedagogiki, lecz również w Instytucie Psychologii, a także wykłady na kierunkach nauczycielskich.

Od 1 lutego 1996 roku do 30 czerwca 1997 roku prowadziła zajęcia z zakresu terapii pedagogicznej i diagnozy w Wyższej Szkole Edukacji Wczesnoszkolnej w Mysłowicach.

Prowadzone przez Wyżej Wymienioną zajęcia zawsze cieszyły się dużą popularnością. W swoim dorobku posiadała programy autorskie 16 wykładanych przez siebie przedmiotów specjalistycznych, m.in. organizacja i zarządzanie w poradnictwie wychowawczo-zawodowym; z teorii i praktyki zawodowej i poradnictwa wychowawczo-zawodowego; działalności szkoły w zakresie orientacji zawodowej; metodyki orientacji zawodowej w szkole, poradni i w rodzinie; z problemów reorientacji zawodowej; z reedukacji trudności w czytaniu i pisaniu; z diagnostyki pedagogicznej; z terapii pedagogicznej.

Pod kierunkiem Pani Profesor napisano ponad 200 prac magisterskich, interdyscyplinarnych, z pogranicza psychologii i pedagogiki.

Ponadto prowadziła obozy naukowe, praktyki pedagogiczne, była wielokrotnie opiekunem roku oraz członkiem i przewodniczącą egzaminów wstępnych na studia dzienne i zaoczne. Od wielu lat była recenzentem i przewodniczącą egzaminów magisterskich na studiach dziennych i zaocznych. Czterokrotnie recenzowała dysertacje doktorskie. Uczestniczyła w kilkunastu komisjach do przeprowadzenia przewodu doktorskiego, w Komisji Nostyfikacyjnej Wydziału Filozoficzno-Historycznego i Komisji Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Jagiellońskiego o nadanie tytułu profesora.

Pod redakcją naukową Pani Profesor, dla powołanej przez Nią według autorskiego programu specjalności „terapia pedagogiczna” na kierunku Pedagogika, został opracowany skrypt „Terapia pedagogiczna”, który ciesząc się ogromną popularnością miał dwa wydania w 1991 i w 1993 roku. Zainteresowanie skrytem daleko wykroczyło poza Uniwersytet Jagielloński i stanowi on poszukiwaną pozycję na wielu innych uczelniach w kraju.

Od lutego 1988 roku pełniła funkcję kierownika Zakładu. Najpierw Zakładu Nauczania i Wychowania Przedszkolnego, który miała przekształcić na polecenie Rady Instytutu z Zakładu o charakterze metodycznym na nowy Zakład, nadając mu charakter bardziej naukowy. Przekształcając według autorskiej koncepcji profil

naukowo-dydaktyczny, powołała w 1991 roku na jego miejsce jedyny w Polsce Zakład Wczesnej Diagnostyki i Terapii Pedagogicznej. Aktywność kierowanego przez nią Zakładu zaowocowała 105 publikacjami w wydawnictwach krajowych o zasięgu międzynarodowym jak i za granicą oraz udziałem pracowników w 27 konferencjach z referatami w kraju i za granicą.

W celu doskonalenia integracji teorii i praktyki, powołała 13 stycznia 1989 r. za zgodą Dyrekcji i Rady Instytutu Pedagogiki Uniwersytetu Jagiellońskiego, przy kierowanym przez nią Zakładzie, Zespół Naukowo-Badawczy Wczesnej Diagnostyki i Terapii Psychopedagogicznej, skupiający ponad 30 pedagogów, psychologów i lekarzy zainteresowanych wczesną diagnozą i terapią. Do 1996 roku odbyło się 14 posiedzeń Zespołu.

Na podstawie opracowanego autorskiego programu studiów, decyzją Rady Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 15 stycznia 1993 roku, na kierunku Pedagogika powołana została pod Jej kierownictwem specjalność „terapia pedagogiczna”, ciesząca się bardzo dużą popularnością wśród studentów.

W macierzystej uczelni, oprócz kierowania Zakładem, pełniła od 1 lutego 1988 r. do 1 sierpnia 1990 r. funkcję zastępcy Dyrektora Instytutu Pedagogiki oraz od 1989 r. funkcje koordynatora współpracy Instytutu Pedagogiki Uniwersytetu Jagiellońskiego z uczelniami w Kolonii, Düsseldorfie, Heidelbergu, Pradze i Bratysławie.

Ponadto prowadziła aktywną działalność redakcyjną w wydawnictwach naukowych:

- od 1990 roku do końca 1996 roku była redaktorem Serii Pedagogicznej Zeszytów Naukowych Uniwersytetu Jagiellońskiego. W tym okresie ukazało się 19 publikacji, w tym 12 Zeszytów Naukowych, 3 prace monograficzne i 4 wydania skryptów;
- od 1990 roku była członkiem Komitetu Redakcyjnego Rocznika Pedagogicznego Polskiej Akademii Nauk w Krakowie;
- od 1997 roku była członkiem Zespołu Redakcyjnego Ogólnopolskiego Kwartalnika „Auxilium Sociale — Wsparcie Społeczne” Uniwersytetu Śląskiego — Wydziału Pedagogiki i Psychologii w Katowicach kierowanego przez prof. zw. dr hab. Andrzeja Radziewicza-Winnickiego.

Równoległe z pracą zawodową czynnie uczestniczyła w następujących organizacjach naukowych, społecznych i zespołach doradczych:

- Komisji Nauk Pedagogicznych Oddział Polskiej Akademii Nauk w Krakowie, od 1988 roku powołania na członka Komisji;
- Polskim Towarzystwie Psychologicznym (sekretarz Sekcji Wychowawczej; członek Zarządu oddziału) od 1972 r.;
- Polskim Towarzystwie Pedagogicznym od 1984 r.;
- Polskim Towarzystwie Psychiatrycznym, Sekcja Naukowa Psychoterapii w Warszawie od 1973 r.;

- Radzie Społeczno-Naukowej Instytutu Kształcenia Nauczycieli i Badań Oświatowych w Krakowie, 1973–1974 r.;
- Radzie do spraw Wychowania przy Kuratorze Krakowskiego Okręgu Szkolnego, 1972–1974 r.;
- Międzyresortowej Komisji do spraw Zwalczenia i Zapobiegania Narkomanii Młodzieżowej przy Kuratorze Krakowskiego Okręgu Szkolnego, 1973–1974 r.;
- Wojewódzkiej Radzie do spraw Rodziny przy Prezydencie miasta Krakowa, od 1983 do 1990 r.;
- Wojewódzkim Zespole Doradczym Poradnictwa i Orientacji Zawodowej przy Prezydencie miasta Krakowa, 1985–1990 r.;
- Międzynarodowym Zespole Badawczym nad Reeducacją Trudności Czytania i Pisania przy Laboratoire de Psychologie Génétique Université de Caen, Francja, od 1983 r.;
- Zespole do opracowania koncepcji organizacji merytorycznej przekształcanych domów małego dziecka na placówki opiekuńczo-wychowawcze w Ministerstwie Edukacji Narodowej, 1993 r.

Działalność naukowa, dydaktyczno-wychowawcza i organizacyjna Jadwigi Włodek-Chronowskiej była wielokrotnie nagradzana, między innymi:

- w 1972 roku Nagrodą Ministra Oświaty i Wychowania II stopnia za „wybitne osiągnięcia w pracy dydaktycznej i wychowawczej”,
- w 1978 roku Medalem Komisji Edukacji Narodowej,
- w 1988 roku Nagrodą Ministra Edukacji Narodowej Indywidualną III Stopnia z tytułu osiągnięć naukowych za pracę habilitacyjną,
- w 1988 roku Złotym Krzyżem Zasługi,
- nagrodami J.M. Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego w 1980, 1981 roku za prace naukowo-badawcze, za pracę dydaktyczną, osiągnięcia organizacyjne oraz dwukrotnie w 1990 roku: w styczniu — nagrodą I stopnia za pracę dydaktyczną i organizacyjną; we wrześniu — nagrodą II stopnia za osiągnięcia naukowe i organizacyjne.

Zmarła 26 września 1998 roku w Krakowie.